

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **G. B.**, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2020, č. j. CPR-36175-6/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 31. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2020, č. j. CPR-36175-6/ČJ-2018-

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná k jeho odvolání změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 10. 2018, č. j. KRPS-263553-28/ČJ-2018-010032 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že zkrátila dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 1 rok, a ve zbytku jej potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; viz čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.), uloženo správní vyhoštění a dále stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 24 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a doba k vycestování mu byla určena v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v podané žalobě namítá porušení § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná podle něj náležitě nezjistila skutečný stav věci bez důvodných pochybností, a to za situace, kdy správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, ačkoliv byl povinen zjišťovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Správní orgán dle žalobce dále ani nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, čímž došlo k porušení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu.
3. Žalobce pak konkrétněji namítal nepřiměřenost uloženého opatření, které je dle něj zcela neadekvátní k okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce poukazuje na to, že se správním orgánem plně spolupracoval a měl platné pobytové oprávnění. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložení opatření na žalobcův život a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna. Žalovaná tak měla volit řešení, které odpovídá okolnostem případu a do práv žalobce by zasáhlo v co nejmenší míře. Za této situace tak mohl správní orgán přikročit i k jiným možnostem a měl přistoupit k variantě smírného řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. V důsledku jeho postupu je tak třeba právě zohlednit určité stigma postihující cizince správním vyhoštěním a z toho do budoucna vyplývající problémy. Namítána je i nepřiměřenost délky správního vyhoštění, kterou žalobce spatřuje v tom, že se řešilo excesivní porušení právních předpisů, které se událo již před rokem a půl, přičemž průtahy nebyly způsobeny jednáním žalobce. Délku správního řízení bylo třeba zohlednit již ve správním rozhodnutí a dobu vyhoštění alespoň přiměřeně zkrátit, neboť samotná skutečnost vedení řízení o správním vyhoštění (kdy neběží lhůta uloženého správního vyhoštění) má neblahé následky na soukromý život žalobce, což je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán měl dle žalobce při rozhodování zohlednit délku předmětného řízení a následnou délku vyhoštění tomu přiměřeně zkrátit. Rozhodnutí je podle žalobce dále čistě formalistické, neboť správní orgán pouze nastínil hlediska uvedená v 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, ale již se nezabýval skutečnými dopady vyhoštění v tomto konkrétním případě. Přiměřenost ve smyslu posledně citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy možný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, tak správní orgán

v projednávané věci vůbec nezohlednil. Z tohoto důvodu proto žalobce považuje napadené rozhodnutí v otázce (ne)přiměřenosti uloženého opatření za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má ve své vlasti zázemí, kam se může vrátit.

4. Žalobce dále namítal otázku samotné účelnosti rozhodnutí. Je podle něj neúčelné ukládat mu vyhoštění rok a půl od tvrzeného protiprávního jednání, resp. účel takového postupu nelze z napadeného rozhodnutí vyčíst. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, kromě toho, že ji žalobce považuje za nepřiměřenou, byť kvituje, že ji žalovaná zkrátila, je podle něj též nepřezkoumatelná, neboť pouhé konstatování, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze považovat za dostatečné, jelikož vyhoštění v délce 12 měsíců je velice dlouhé a neodpovídá správní praxi orgánu prvního stupně, okolnostem případu ani osobě žalobce. Žalobce je student, trestně zchovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývajícím na základě řádného povolení k pobytu, přičemž se jedná jen o relativně krátký protiprávní stav. Dle žalobce je tedy záhadou, co vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce, uložená výměra není postavena na žádném, natožpak pevném základě.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně spisového materiálu, na základě jehož obsahu bylo zjištěno protiprávní jednání žalobce, který pobýval na území České republiky bez platného víza či jiného pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná vzhledem ke všem okolnostem případu nově stanovila délku správního vyhoštění na 1 rok, přičemž je přesvědčena, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění a nebylo možné od něj upustit. K délce řízení a jeho neúčelnosti žalovaná uvedla, že s ohledem na odvolací námítky v řízení muselo být vyžádáno i závazné stanovisko ministra vnitra. O delším trvání řízení byl žalobce poučen a mohl se mu bránit žádostí o opatření proti nečinnosti. Samotné správní vyhoštění pak podle ustálené judikatury nepředstavuje sankční opatření, ale správní opatření omezující cizince ve svobodě jeho pobytu a vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec nezdržoval na jeho území. Při jeho uložení neponechává § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda toto opatření uloží či nikoliv. Žalobu navrhla jako nedůvodnou zamítnout.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobce dne 30. 8. 2018 dostavil na pobočku oddělení azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) v K. H. za účelem podání žádosti o prodloužení pobytu a při tom bylo zjištěno, že jeho žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia byla rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 21. 4. 2018, zamítnuta, protože nebyly ve stanovené lhůtě doloženy doklady nezbytné pro ověření údajů uvedených v žádosti. Současně nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by jej opravňovaly pobývat na území České republiky.
7. Na základě uvedeného byl žalobce zajištěn hlídkou cizinecké policie a dne 30. 8. 2018 s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Při výsledku téhož dne žalobce uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 1. 9. 2015 a studoval asi jeden rok na Ú. j. a o. p. u. K. v P. a dále pak studoval na Č. z. u. v P., kde v květnu 2018 ukončil studium a nyní složil přijímací zkoušky na obor i. na Č. z. u. v P., kde má začít studovat od 5. 10. 2018. Asi rok bydlel v P. a dále bydlel u své přítelkyně v P., před 14 dny se pak přistěhoval ke svému

kamarádovi také do P. Prostředky na výživu mu posílal jeho otec a je též zdravotně pojištěn. Žalobce nevěděl, že má vycestovat, protože si myslel, že jeho žádost o dlouhodobý pobyt bude vyřízena a že mu rozhodnutí bude zasláno do e-mailu. Netušil, že si musí přebírat poštu. O zamítnutí žádosti se dozvěděl až nyní. Je svobodný, bezdětný, v České republice nemá žádné příbuzné ani vazby, je zdravý a může se vrátit ke svým rodičům v K., kde si bude přebírat poštu. Již má zakoupenou letenku a 11. 9. 2018 odletí do A. Vyhoštění by nepociťoval jako zásah do soukromého a rodinného života, přičemž v K. mu nic nehrozí. S výjimkou pokut za parkování, které uhradil, neměl v České republice žádné problémy s policií.

8. Ministerstvo dne 3. 9. 2018 závazným stanoviskem ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců k existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země původu správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že vycestování žalobce je možné. Bezpečnostní situace v zemi původu je stabilní a umožňuje jeho bezpečný návrat.
9. Dne 6. 9. 2018 se žalobce v návaznosti na vyrozumění o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění seznámil s obsahem správního spisu. Dne 14. 9. 2018 bylo správnímu orgánu prvního stupně oznámeno převzetí zastoupení žalobce advokátem, kterému bylo též umožněno se seznámit s obsahem správního spisu, avšak této možnosti nevyužil.
10. Do spisu bylo dále založeno rozhodnutí ministerstva ze dne 1. 3. 2018, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 22. 8. 2016 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu, že na výzvu ze dne 5. 10. 2017 k doplnění aktuálních dokladů o zajištění ubytování, účelu pobytu a cestovním zdravotním pojištěním (platnost původních dokladů před vydáním rozhodnutí skončila) žalobce nereagoval a aktuální doklady nedoložil. Zásilkou z ohlášené adresy se vracely s údajem, že zde žalobce nemá schránku, přičemž z úředního záznamu o pobytové kontrole provedené dne 2. 11. 2017 vyplývá, že žalobce na jím uvedené adrese fyzicky nikdy nebydlel, pouze měl přislíbeno, že zde může bydlet. Rozhodnutí tedy bylo doručeno vyvěšením na úřední desce ministerstva a nabylo právní moci dne 21. 4. 2018.
11. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018 uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu v délce 24 měsíců jako dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 14 dnů a bylo konstatováno, že jeho vycestování do K. je možné. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce pobýval v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců na území České republiky od 22. 4. 2018 bez platného povolení k pobytu. Správní orgán prvního stupně podotkl, že správní vyhoštění není trestem, nýbrž správním opatřením omezujícím svobodu pohybu žalobce, a dospěl k závěru, že uložení vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce s tím, že tuto skutečnost potvrdil i on sám při výslechu, kdy sám uvedl, že zde nemá žádné příbuzné ani vztah obdobný vztahu rodinnému, přičemž jeho rodina žije v K., kam se může kdykoliv vrátit. Ze správního spisu přitom nevyplynula žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že rozhodnutí o vyhoštění bude do soukromého a rodinného života žalobce zasahovat. Právo cizinců pobývat na území České republiky nepatří mezi základní lidská práva, každý stát má

v rámci své suverenity právo rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků, přičemž cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Délku vyhoštění správní orgán prvního stupně blíže neodůvodnil.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém kromě námitek shodných jako v žalobě uplatnil navíc námitky nedostatečného prokázání nelegálního pobytu, nedostatečného posouzení otázky možnosti vycestování žalobce do domovského státu s ohledem na hrozící nebezpečí vážné újmy, která by mu tím hrozila, a nezohlednění skutečnosti, že žalobce byl v dobré víře, že na území pobývá na základě platného pobytového oprávnění. Žalobce též shledával nepřiměřeně krátkou lhůtu pro vycestování.
13. Žalovaná požádala v návaznosti na uplatněné odvolací námitky ministra vnitra o přezkoumání závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 7. 11. 2019 prvně vydané závazné stanovisko potvrdil s odůvodněním, že žalobce se může bezpečně vrátit do země původu, neboť mu tam nehrozí žádná újma. Žalobce sám neuplatňoval žádné důvody, proč by se nemohl do K. vrátit, zjevně takové obavy nemá, sám si již pořídil zpáteční letenku, a nemůže tedy očekávat, že takové důvody za něj bude domýšlet odvolací správní orgán.
14. Zástupci žalobce bylo dne 29. 11. 2019 doručeno vyrozumění o doplnění spisového materiálu o výše uvedené závazné stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání. K seznámení se s podklady rozhodnutí byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů. Žalobce tohoto práva nevyužil.
15. Žalovaná následně dne 20. 1. 2020 vydala žalobou napadené rozhodnutí, v němž zkrátila dobu zákazu vstupu na jeden rok a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dospěla k závěru, že v řízení byl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to včetně okolností svědčících ve prospěch žalobce, přičemž tento skutkový stav byl též řádně popsán. Bylo navíc především na žalobci, aby okolnosti svědčící v jeho prospěch, konkrétně označil. Takto však žalobce v řízení nepostupoval. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce nemůže namítat, že o zamítnutí své pobytové žádosti nevěděl, neboť byl prokazatelně srozuměn s povinností hlásit změnu místa svého pobytu podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, to však zcela vědomě nečinil, přičemž sám ve své výpovědi uvedl adresy, na nichž pobýval, jež se liší od adresy oznámené správnímu orgánu. Žalobce měl vyvíjet snahu o zdárné ukončení řízení o jeho pobytové žádosti a nic mu nebránilo ve spolupráci se správním orgánem, přesto tak nečinil a ponechal žádost svému osudu. Žalobce si tak sám přivodil stav, kdy se ocitl na území České republiky neoprávněně. Nelze akceptovat tvrzení žalobce o tom, že očekával zaslání rozhodnutí do e-mailu. Žalobce je dospělou svéprávnou osobou, je vysokoškolským studentem a v minulosti již byl účastníkem řízení o udělení dlouhodobého víza. Lze tak od něj očekávat, že se obeznámil se svými právy i povinnostmi v souladu se zásadou, podle níž neznalost zákona neomlouvá. Žalobce nemohl očekávat, že jeho žádosti bude automaticky vyhověno, to by totiž jakékoliv vedení správního řízení postrádalo smyslu. Právní úprava také vychází ze zásady, že v případě zjištění některého z důvodů uvedených v § 119 zákona o pobytu cizinců správní orgán musí uložit správní vyhoštění a s ním spojený zákaz vstupu, aniž by měl možnost jej nahradit jiným opatřením či aniž by bylo relevantní zavinění cizince na zjištěném protiprávním stavu. Žalovaná však přihlédla při úvaze o délce uloženého zákazu vstupu k tomu, že správní orgán byl povinen z moci úřední vydat žalobci po zamítnutí

jeho žádosti výjezdni příkaz, který je vydáván obvykle na dobu 30 dnů a může být prodloužen až na 60 dnů. Byť jeho vydání znemožnil žalobce tím, že neohlásil místo svého pobytu, je třeba vzít do úvahy, že nelegální pobyt žalobce tak nemusel trvat čtyři měsíce, ale podle okolností i jen dva měsíce. Proto postačí uložení zákazu vstupu v trvání jednoho roku, což je doba při dolní hranici rozmezí doby zákazu, jež dle zákona může dosáhnout až 3 let, při jejíž výměře žalovaná přihlédla i k tomu, že žalobce spolupracoval, pokud jde o jeho výpověď, jejíž pravdivost žalovaná nezpochybňuje. Žalobce však spolupracoval jen omezeně, neboť k řízení o jeho pobytové žádosti přistupoval liknavě a v důsledku toho se dopustil závažného protiprávního jednání v podobě pobytu na území České republiky bez platného pobytového oprávnění v trvání čtyř měsíců, k čemuž je třeba ale na druhou stranu zohlednit, že správní orgán pochybil, pokud žalobci nevystavil výjezdni příkaz. V projednávané věci žalovaná nezjistila nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž není pravdou, že by byla v tomto směru hodnocena jen možnost návratu žalobce do země původu. Sám žalobce výslovně uvedl, že neexistuje žádná překážka znemožňující mu vycestovat do země původu a že toto vycestování nebude pociťovat jako zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce neuváděl, že by navázal na území České republiky nějaké vazby, jež by jeho odchodu bránily, je zdrav a sám dokonce zmínil, že si již zakoupil letenku do domovské země. Takové rozhodnutí pak dle žalované s ohledem na všechny okolnosti není v rozporu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu, které bylo pro účely odvolacího řízení potvrzeno i závazným stanoviskem ministra vnitra. Za nepřiměřeně krátkou pak žalovaná neshledala ani dobu určenou k vycestování žalobce z území České republiky. Žalobce vlastní platný cestovní doklad, má potřebné finanční prostředky a nic mu nebrání ve vycestování, ostatně si již sám pořídil k tomu potřebnou letenku. K námitce neseznámení se žalobce s podklady pro rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že žalobce možnost k seznámení se s podklady a navržení dalších důkazů měl, přičemž tohoto práva jeho zástupce nevyužil. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tak nebylo porušeno a i tuto námitku žalovaná shledala nedůvodnou. Žalobou napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 21. 1. 2020.

16. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se k postupu rozhodnout ve věci bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. První žalobcovu námitku, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti a důkazy ve prospěch žalobce, soud v projednávané věci shledal nedůvodnou. Správní orgány pro svá rozhodnutí zajistily všechny potřebné podklady pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, a to jak ve vztahu k naplnění podmínek pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázkám odůvodňujícím délku uloženého zákazu vstupu. Nutno dodat, že žalobce konkrétně nezpochybnil žádný z podkladů pro rozhodnutí nad rámec prostého a nepodloženého tvrzení, že disponoval pobytovým oprávněním, a sám zůstal pasivní a nenavrhl žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné učinit jiný závěr o projednávané věci. Soud s ohledem na obsah spisu ve shodě se správními orgány neshledal existenci

jakékoli skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily. Z obsahu správního spisu zcela nepochybně vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky i po právní moci rozhodnutí o zamítnutí jeho pobytové žádosti, aniž dal možnost ministerstvu mu toto rozhodnutí osobně doručit a vystavit mu výjezdní příkaz, neboť vůbec nepobýval na ohlášené adrese a skutečnou adresu v rozporu se svými povinnostmi nikdy nenahlásil. Zároveň žalobce dle všeho nedisponoval žádným jiným právním titulem, který by jej k pobytu na území České republiky v té době opravňoval. K namítanému porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť stav věci byl správními orgány zjištěn bez důvodných pochybností.

19. Stejně tak se nelze ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že neměl prakticky možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, a to jak ve vztahu ke zjištění o nelegálním výkonu práce, tak i k přiměřenosti správního vyhoštění. Jak je již uvedeno výše, žalobce zůstal po celou dobu řízení před správními orgány pasivní, sám se s obsahem správního spisu v řízení před správním orgánem prvního stupně seznámil, ale k podkladům pro rozhodnutí se v průběhu řízení nijak nevyjadřoval. Žalobce byl i v odvolacím řízení vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu, avšak ve stanovené lhůtě ani po jejím marném uplynutí tak neučinil. Soud tedy neshledal jako důvodnou ani žalobcovu námitku brojící proti porušení § 36 správního řádu a odnětí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
20. Žalobce dále namítal, že správní orgán měl v projednávané věci postupovat smírně i s ohledem na délku řízení, případně měl délku správního řízení brát v potaz při rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění. Nejprve je nutno konstatovat, že § 119 odst. 1 o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu jiný postup, než je uložení správního vyhoštění. Vůči uložení správního vyhoštění tak správnímu orgánu nelze nic vytknout, jelikož postupoval plně v souladu se zákonem. Dále nelze ani namítat neúčelnost správního vyhoštění s poukazem na to, že správní vyhoštění je žalobci ukládáno po roce a půl od správním orgánem tvrzeného protiprávního jednání. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za porušení zákonných podmínek pobytu v souladu se zákonem. Nelze ostatně odhlédnout ani od toho, že délka samotného řízení byla v nemalé míře ovlivněna právě aktivitou zástupce žalobce, který uplatnil odvolání, v rámci nějž zpochybnil i otázku, zda se žalobce může navrátit do země původu. Přitom největší prodleva v řízení vznikla právě při čekání na vydání závazného stanoviska ministra vnitra, a to právě proto, že zástupce žalobce zpochybňoval možnost žalobcova návratu, ačkoliv ze samotné výpovědi žalobce je patrné, že se návratem necítí ani v nejmenším jakkoliv ohrožen a sám již činil kroky za tím účelem, aby se dobrovolně do země původu vrátil (nákup letenky). Uložený zákaz vstupu na území členských států Evropské unie konečně nemá povahu sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS), a již proto není namístě do jeho výměry zohledňovat délku řízení vedeného ve věci vyhoštění žalobce.
21. Důvodnou nelze dále shledat ani námitku, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry dostatečně neodůvodnily, neboť kritéria pro toto posouzení pouze v rozhodnutích zmínily, ale dále již nezohlednily konkrétní situaci žalobce. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o

pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. Správní orgány skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednily. Žalobce při své výpovědi uvedl, že jeho rodiče žijí na území K., odkud jej vyživují. Na území České republiky nemá žalobce žádnou blízkou osobu. Žalobce sice zmínil, že bydlel na území České republiky u své přítelkyně, avšak též uvedl, že se od ní před 14 dny odstěhoval ke kamarádovi a v souvislosti s dotazy na své osobní vazby v České republice ji vůbec nezmiňoval. Lze tak předpokládat, že žalobce k údajné přítelkyni (přínejmenším v době vedení řízení o vyhoštění již) nevázaly natolik intenzivní soukromé vazby, aby tento vztah představoval relevantní překážku jeho vycestování do země původu. Žalovaná též správně poukazovala na to, že žalobce při výsledku uvedl, že případné správní vyhoštění by nepociťoval jako zásah do soukromého a rodinného života a že dokonce již sám podnikl kroky k návratu, který hodlal podle jeho slov uskutečnit dne 11. 9. 2018. Správní orgány proto zcela logicky dospěly k závěrům, že žalobce na území České republiky nenavázal žádné pevné společenské a kulturní vazby k České republice a že zásah do jeho rodinného života správním vyhoštěním nehrozí, jelikož rodinné vazby jej váží k zemi původu. V projednávané věci pak nelze předjímat, zda žalobci uložené správní vyhoštění ztíží udělení víza či jiného povolení k pobytu v budoucnu, ostatně žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že jsou jí z její praxe známy případy, kdy cizinci v minulosti vyhoštění získali pobytová oprávnění, a dokonce i české občanství. Správní orgány v řízení zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobce a neomezily se jen na konstatování, že se žalobce má v zemi původu kam vrátit, přičemž kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců posuzovaly v rozsahu skutečností zjištěných v této konkrétní věci, jež nezavdávaly žádný důvod se domnívat, že by přijaté řešení nebylo adekvátní. Jejich závěr soud hodnotí jako zcela logický a odpovídající zjištěným skutečnostem. Jak soud uvedl již shora, žalobce žádné další konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života neuvedl, přičemž sám při výsledku uvedl, že případné vycestování by jako takový zásah nepocítil.
23. Soud shledal nedůvodnou i námitku žalobce, že správní orgán porušil § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Je sice pravdou, že žalobce během výsledku spolupracoval minimálně v tom, že vypovídal a uváděl mj. i skutečnosti, které nesvědčily v jeho prospěch. Tato skutečnost však sama o sobě, jak soud nastínil již výše, nemůže mít za následek jiný postup než postup podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy uložení správního vyhoštění, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.
24. Žalobce též namítal nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Takto stanovená doba je výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Žalobce brojí proti skutečnosti, že správní orgány měly údajně ve vydaných

rozhodnutích pouze shledat, že správní vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, aniž by tuto dobu blíže odůvodnily, přičemž i takto uložená doba se vzhledem k okolnostem případu jeví nepřiměřeně dlouhou. Z rozhodnutí správních orgánů však vyplývá, že při rozhodování braly v potaz všechny rozhodující okolnosti, tedy jak závažnost zjištěného protiprávního jednání žalobce, tak další poznatky o žalobcově způsobu života na území České republiky. Správní orgány zohlednily, že žalobce na území České republiky pobýval bez povolení až 4 měsíce, stejně jako skutečnost, že po celou dobu svého pobytu, a to i legálního, porušoval povinnost ohlásit místo pobytu. Na druhou stranu ale žalovaná ve prospěch žalobce zohlednila skutečnost, že mu správní orgán nevystavil výjezdní příkaz, a skutečnost, že během svého výslechu vypovídal. Za protiprávní jednání žalobce lze délku správního vyhoštění uložit v rozpětí až do 3 let. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, po úpravě na 1 rok soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu jako excesivní. Správními orgány byla dostatečně zohledněna trestněprávní zchovalost žalobce, neboť v opačném případě by nepochybně takto stanovená doba byla stanovena ve větším rozsahu, k jeho tíži mu nebyla přičtena ani jím přiznaná přestupková činnost v dopravě (pokuty za parkování). Pakliže žalovaná při svém správním uvážení nijak nepřekročila meze dané zákonem, nelze se ani blíže v soudním přezkumu uloženou délkou správního vyhoštění zabývat. V projednávané věci pak soudu nebyla předložena a soud ani nemá žádnou indicii o tom, že by stanovená výměra zákazu vstupu byla v rozporu s dosavadní správní praxí správních orgánů.

25. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce